

הרפתקאות אירי-לאם

קוריאנה

חי פעם נער בשם אירי-לאם. הוא היה יתום ועבד אצל לי, בעל חווה. זה נתן לו אוכל אך לא שילם כל שכר. כשבאביב נשבה רוח חזקה שעלולה הייתה להעיף את גג הבית בעל החווה אמר לאירי-לאם להכין חבל מקש האורז כדי לקשור את גג. אך אירי-לאם לא ידע איך מכינים חבל מקש ולמרות שהשתדל, לא הצליח לעשות הרבה. וכאשר לי, בעל החווה, בא לקחת את העבודה נתן לו אירי-לאם חבל רק באורך כחצי מטר. לי כעס וצעק:

"אם אינך יודע להכין חבל אל תעבוד אצלי יותר. לך

מיד מכאן."

אירי-לאם ביקש סליחה, ניסה להסביר שמעולם עוד לא עשה עבודה כזו ומוכן ללמוד את המלאכה, אבל לי לא רצה לשמוע. אז אמר אירי-לאם:

"בעל הבית, עבדתי אצלך שלוש שנים וחמישה חדשים. שלם לי עבור עבודתי."

בעל החווה צחק וזרק לו חזרה את חתיכת החבל

שאירי-לאם הכין:

"קח את זה עבור עבודתך!"

אירי-לאם לא רצה לריב, לקח את החבל והלך. בדרך ראה אישה עומדת מיואשת על השביל ולפניה כד גדול עם אורז. הכד נסדק והאישה לא ידעה מה לעשות. אילו הרימה את הכד, כל האורז היה נשפך לארץ. כשראתה את אירי-לאם ביקשה שיתן לה את החבל כדי לקשור את הכד:

"נערי, תן לי את החבל ואתן לך מידת אורז."

"החבל הזה עלה לי ביוקר" ענה אירי-לאם "עבדתי בשבילו שלוש שנים וחמישה חדשים."

האישה שמעה וענתה:

"זה באמת ביוקר, אבל חבל נשאר חבל. אורז שווה יותר. אם תהיה רעב תוכל לבשל לך אותו."

אירי-לאם נתן לה את החבל וקיבל תמורתו שקית עם אורז.

בערב הוא הגיע לפונדק דרכים. באזור זה היו שודדים רבים ולכן נהוג היה שמי שבא ללון, מוסר לפונדקאי לשמירה את החפצים שלו או את כספו. לכן גם אירי-לאם ניגש לפונדקאי עם שקית האורז שלו.

"מה יש לך בשקית זו?"

שאל הפונדקאי.

"זה אורז, בעל הבית" ענה

אירי-לאם.

"ושום דבר יותר?"

"לא, רק אורז."

"אז תשאיר אותו אצלך. אף אחד לא יגנוב לך אותו."

"לא, בעל הבית. זה לא אורז פשוט. הוא יקר מאוד,

עבדתי בשבילו שלוש שנים וחמישה חדשים" אמר
אירי-לאם.

הפונדקאי לקח את השקית, הסתכל על האורז, הריח
אותו ואחרי שראה שהוא לא שונה מכל אורז אחר שם
את השקית בפינת החדר.

בבוקר אירי-לאם קם ובא לפונדקאי לקחת את האורז
שלו. הפונדקאי הושיט לו את השקית. אירי-לאם
הסתכל וראה שבפנים אין אפילו גרעין אורז אחד.
אירי-לאם כמעט בכה. אמר לו הפונדקאי:

"כנראה עכבר אכל את האורז. אבל אני אמלא לך את
השקית עם האורז שלי."

אך אירי-לאם לא הסכים:

"לא, בעל הבית, לא אקח את האורז שלך. תחזיר לי
את האורז שלי. עבדתי בשבילו שלוש שנים וחמישה

חדשים. אם זה העכבר שאכל את האורז, תן לי את
העכבר."

לא הייתה ברירה והפונדקאי נאלץ לתפוס את העכבר.
אירי-לאם שם אותו בשקית חדשה, כי הקודמת הייתה
מלאת חורים, והלך הלאה.

לקראת לילה הוא הגיע לפונדק שני, בירך את
הפונדקאי ושם את השקית על השולחן.
"מה יש בשקית הזו?" שאל הפונדקאי.

"עכבר אפור."

"מה? עכבר?"

הפונדקאי פתח את השקית וראה בפנים עכבר אפור
קטן.

"תשאיר אותו אצלך."

"לא בעל הבית. הוא לא עכבר פשוט. בשביל להשיג

אותו עבדתי שלוש שנים וחמישה חדשים."

הפונדקאי נאלץ לקחת את השקית עם העכבר ונתן לאירי-לאם קבלה.

בבוקר אירי-לאם התעורר ובא לפונדקאי. זה נתן לו את השקית. אירי-לאם פתח אותה וראה שהעכבר מת. יתכן וחתול חנק אותו.

"אי-אי-אי, העכבר שלך מת! מה נעשה עכשיו?" אמר הפונדקאי "טוב, קח עשרה וואן עבור העכבר."

"לא, בעל הבית. אן לי צורך בכסף. מוטב שתתן לי את החתול שהרג את העכבר שלי."

בעל הבית שמח שיכול כל כך קל לצאת מהבעיה ונתן לאירי-לאם את החתול.

אירי-לאם הלך בדרך, הלך יום שלם ובערב שוב הגיע לפונדק דרכים.

"תראה, בעל הבית" אמר לפונדקאי "הלכתי כל היום ואני עייף מאוד. קח את החתול שלי ותשמור אותו במקום כלשהו, ואני אנוח קצת."

הפונדקאי לקח את החתול וסגר אותו במלונה ריקה של כלב. בלילה בא כלב אל המלונה, פתח את הדלת והחתול יצא וברח. הפונדקאי שמע את נביחת הכלב, ראה שהמלונה ריקה, רץ והעיר את אירי-לאם. "מה אעשה עכשיו?" בכה אירי-לאם.

"אל תבכה. אתן לך חתול אחר."

"לא, בעל הבית. החתול הזה היה יקר מאוד. שלוש שנים וחמישה חדשים עבדתי בשבילו. תחזיר לי את החתול שלי. ואם לא תוכל, תן לי לפחות את הכלב ששחרר אותו."

חבל היה לפונדקאי לתת לאירי-לאם את הכלב, אבל

הוא לא רצה לפגוע בנער העני ונתן לו את הכלב.
בבוקר אירי-לאם יצא מהפונדק והלך הלאה. כל הדרך
חשב רק איך אפשר להחזיר את הכלב לפונדקאי
הטוב. גם לקראת ערב מצא פונדק דרכים. בחצר תחת
גגון קש קשור היה סייח יפה. ובעל הבית שמן, חמור
פנים, עמד לא רחוק והמתין לאורחים.
אירי-לאם ניגש אליו ואמר:
"כל היום הלכתי ואני עכשיו עייף מאוד. הייתי רוצה
לנוח אצלך. אמור לי, בבקשה, איפה אוכל לקשור את
הכלב שלי?"
הפונדקאי הצביע על עמוד שעל יד הסייח ואמר:
"קשור אותו לעמוד הזה."
"לא, אדוני, זה לא מקום המתאים לכלב שלי. הסייח
הזה שלך נראה פראי."

"קשור אותו! לא יקרה לו דבר. ואם יקרה משהו אתן
לך את הסייח במקום הכלב שלך!"
אירי-לאם קשר את הכלב וניכנס לפונדק. התיישב ליד
החלון כדי לנשוף קצת אוויר. ובאותו זמן בשער החצר
הופיע אדם שהוביל חמור עמוס בשקים. החמור לא
רצה להכנס לחצר, האיש הכה אותו והחמור נער
"אי-אה! אי-אה!" הסייח התרומם על רגליו האחוריות
והכלב נבהל, משך בחבל, השתחרר וברח.
אירי-לאם יצא לחצר וקרא:
"אוי! איפה הכלב שלי! כבר אמרתי קודם שזה לא
המקום לקשור את הכלב. תמצא לי את הכלב או תיתן
לי את הסייח, כפי שהבטחת."
"השתגעת נערי? מי שמע שנותנים סייח תמורת כלב?
הכלב שווה עשרה וואן וזה כזה טוב, גזעי, והסייח שלי

שווה לפחות חמישים וואן. הנה, קח עשרה וואן
ותסתלק!"

"לא, בעל הבית. אפילו אם תיתן אלף וואן, לא אקח.
הכלב שלי יקר יותר מהסייח שלך. עבדתי בשבילו
שלוש שנים וחמישה חדשים אצל בעל חווה לי."
לקול הויכוח התאספו אנשים שהצדיקו את אירי-לאם.
הפונדקאי נבהל. הוא פחד שהפונדק שלו יקבל שם רע
בסביבה ולכן נתן לאירי-לאם את הסייח.
אירי-לאם עלה על הסייח המשיך בדרך. אחרי זמן
פגש את לי-און, בנו של לי החוואי, המעסיק הקודם
שלו. לי-און הוביל עגלה מלאת סחורה.
"איך זה אירי-לאם?" השתומם לי-און "ממי קיבלת את
הסייח היפה הזה?"
"ואיך אתה חושב? מי מלבד אביך יכול היה לתת לי

אותו?"

"אתה משקר. אבא שלי לעולם לא ייתן למישהו סייח כזה."

"לא עבדתי אצל אף אחד אחר, רק אצלכם. האם לא הגיע לי סייח כזה תמורת עבודה של לשלוש שנים וחמישה חדשים?"

אבל לי-און לא האמין.

"בו ונתערב" הציע "אם באמת קיבלת סייח כזה מאבא שלי, תוכל לקחת כל מה שאני מוביל, יחד עם החמור והעגלה."

"אם תרצה" הסכם אירי-לאם "נתערב. ניסע לפונדק. הרבה אנשים יושבים שם. מוטב שיהיו לנו עדים." "ניסע!"

כבר החשיך כשהם הגיעו לפונדק שבו אירי-לאם קיבל

את הכלב. אנשים רבים ישבו שם והפונדקאי, איש טוב לב, היה במצב רוח טוב. הוא שמח שהכלב שלו חזר אליו.

כשכולם גמרו לאכול אירי-לאם נעמד במרכז החדר ואמר:

"שמעו כולכם ותשפטו."

כולם קראו "דבר! דבר!"

ואז סיפר אירי-לאם איך הוא עבד אצל בעל החווה, ביום ובלילה, במשך שלוש שנים וחמישה חדשים, איך קיבל רק חתיכת חבל תמורת העבודה שלו, ואיך החבל התגלגל לסייח. כשהגיע לסיפור על הכלב קם בעל הפונדק והכריז שכל מה ששמעו זו אמת לאמיתה.

אבל לי-און עדיין לא נכנע. הוא קרא:

"ובכל זאת אבא שלי לא נתן לך את הסייח!"

"לא, הוא נתן לי חתיכת חבל שבסוף נהיה לסייח" אמר

אירי-לאם "כלומר – הוא נתן לי את הסייח."

כולם בחדר קראו:

"נכון! אתה צודק. לי-און מפסיד!"

לי-און נאלץ למסור לאירי-לאם את כל הסחורה, את
החמור והעגלה.

וכך קיבל אירי-לאם את התשלום על עבודתו אצל בעל
החוזה לי.

